

JOHANNA A MÁGLYÁN

Míg az Aida — érthető, méltánylandó okokból — az egész interpretáció, a színrevitel mikéntjével a múlt eredményeit foglalta össze, Honegger *Johanna a máglyán* című műve szükségképpen a korszerűbb törekvéseket, lehetőségeket élesztette. Szinetár Miklós rendező — az előadás lelke, irányítója — új, igen alkalmas területet talált nagy képességei, kifogyhatatlan ötletgazdagsága kiélésére. Finoman, találékonan egyensúlyozott a kacéran csábító mutatvány-lehetőségek, s a zene anyagából fakadó bensőséges, olykor kifejezetten kontemplatív-analitikus hangulat között, s csak ritkán az utóbbi rovására. Kétségtelen, hogy ebben a — szerzője jellemezte így — „drámai oratóriumban” bizonyos átfogalmazásokra, hangsúly-eltolódásokra vezet a dramatizálás, figyelmünket másféle vonzások és terhelések nyűgözik, mint a tiszta oratóriumszerű előadásokon — s ez a jókézü, pontos, kulturált Cyz, lengyel vendégkarmesterünk minden igyekezetével szembeszegülve, a zenekar egynémely finom, bonyolult effektusának elvesztéséhez vezetett. De amit kaptunk helyette, értékes volt, mutatós és színvonalas. S aminek a legjobban örültünk: ez a vállalkozás már új kapukat döngtetett, átható fényugárral világította meg a Játékok kövendő útját, feladatát.

Henryk Cyz, a „Johanna a máglyán” karmestere

VIDRÓCKI

A magyar bemutató, Farkas Ferenc *Vidrócki* című daljátéka nem tudta felidézni a Csínom Palkó néhai sikerét. Van ennek több oka, s nyilván rossz helyen keresgélénk, ha jeles komponistánk képességeiben, tudásában keresnénk az okot. Maga a vállalkozás is eleve reménytelennek tűnt, már tudniillik az, hogy egy statikus, szinte megmozgathatatlan szöveggönyv népszerű, igényessége mellett is hatásos, változatos színpadi játékká bomoljék ki. Egyedül az utolsó felvonásban

éreztek a zenei és a tematikai alapgondolat megnyugtató szinkronját; itt megcsapott bennünket a halál természetes méltósága, az elmúlás drámai hőmérséklete. De addig fárasztó utat kellett megtennünk: az erősen eklektikus zenei anyag, a fölös túlzásokkal tűzdelt színpadi mutatványok, „idegenforgalmi” betétek erősen mozaikhatásúak voltak. Helyeselhető az a törekvés, amely a zenei igényesség mellett a játékoságot, önfeledt hangzásokat tenné meg egy ilyen népünnepély-

Berdál Valéria és Mátyás Mária (MTI Foto — Keleti Éva felv.)

igényű daljáték alkotórészévé, ezzel nincs, nem lehet vitánk. A könnyedség azonban — paradox módon — ezúttal erőltettnak tűnt, valahogy nem a téma nyersanyaga szuggerrálta, nem a jellemek természetes közlésformájából fakadt.

Ilyen körülmények között a többféle stílus irányából befolyásolt művészek sem tudták eldönteni, mi is a feladatuk: teljesítményük általában és minden tehetségük, jógyekezetük ellenére heterogén volt. Még a legtöbbet a szegediektől kaptuk, közülük is a kulturált, mutató, jóízű Berdál Valériától, s a hatásos, ígéretes tehetségű Mére Ottóliától Teca szerepében. A középpontban álló Űtő Endre szép hangon énekelt, de túlságosan statikus betyárnak bizonyult. Mátyás Mária néhány őszinte, a jellem legmélyéből fakadó, s a szöveg lehetőségein jóval túlmutató hangjáért illeti elismerés, Mally Győzöt pedig beugrásáért: hangban és, játékban is jól győzte Zsupi szerepét.

HUNYADI LÁSZLÓ

Röviden szólunk csak a *Hunyadi László*-ról, mert eddig már oly sokszor írtunk róla: sűrűn visszatérő, kétségtelenül színvonalas, ám az évek során kissé lankadó produkciója a Szegedi Szabadtéri Játékoknak. Meggondolandó, hogy nem szorulna-e tartósabb pihe-nésre, legalább addig, amíg valami egészen újszerű és korszerű rendezői elv megint fel nem támasztja. Ami viszont önmagában illeti a teljesítményt, nem szólhatunk ellene semmit.

Reméljük — s ezt a reményünket Szeged eddigi eredményeire építjük —, hogy jövőre az idej eredmények megtartása mellett még több új kezdeményezés, jó irányban munkáló törekvés tanúi leszünk. Szeretettel, tisztelettel és türelemmel várjuk!

Abody Béla